

„Da ne boš lačen“, so pripomnili z nekako čudno žalostnim smehljajem. Gledal sem še dolgo časa za njimi, kako so stopali po razmočeni cesti s trudom in muko, dokler niso izginili za ovinkom.

Noč je prihajala hitro in dohitela je mojo mater sredi pota. Kako so jim začele omagovati moči, — kako so se ozirali in poslušali, če ne prihaja morda kak voz, — kako so potem hiteli dalje, premraženi in do smrti utrujeni, — vsega tega si ne smem predstavljati in srce se mi stiska od žalosti, če se spomnim tistega dne... In vse to samo zame, iz same čiste, neizmerne ljubezni!

Prišli so naposled domov že pozno v noč in se zgrudili na stol. Zapustile so jih zadnje moči in izgubili so zavest. Moje sestre so begale prestrašene krog njih in jim močile čelo in senca z vodo in kisom. Čez dobre pol ure so se ovestili, toda vsi udje so jim bili težki, kakor bi se jim po žilah pretakal raztopljen svinec namesto krvi.

Zavžili niso ves dan ničesar. Zadnjo desetico so bili dali meni, — ko sem prišel od kosila. Sami pa so hodili ves dan v mrazu in burji; v svoji materinski ljubezni so pozabili nase. Ako bi bilo meni v blagor in srečo, dali bi si iztrgati iz prsij svoje gorko srce, — to srce polno vzvišene, ne^lrazumljive ljubezni...

Tudi ko bi še živeli moja mati, ne mogel bi jim nikdar poplačati niti jednega trenutka njihovih skrbij.

A sedaj počivajo...

(Dalje prihodnjič.)

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XLIX.

Sv. Anton Padovanski († 1232), iz reda sv. Frančiška, jeden najbolj priljubljenih in najslavnejših svetnikov, je bil velik čudodelnik.

Ko je nekoč v mestu Bourges (beri: Burž) pridigoval, se je hotel neki krivoverec ž njim prepirati o pričujočnosti Jezusa Kristusa v najsvetejšem Zakramentu. Svetnik je bil zadovoljen. Guidald (tako je bilo ime krivovercu) pride o odločenem času, in prepir se prične. Kaj hitro užene svetnik krivoverca s tako tehtnimi in neovrgljivimi dokazi, da ne vé ničesar več ugovarjati. Pa prevzetni krivoverec se še noče udati zaradi velike množice zbranega ljudstva in, da bi se rešil iz zadrege, reče svetniku: „Ako mi moreš s čudežem dokazati pričujočnost Jezusa Kristusa v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, pa sem pripravljen sprejeti katoliško vero. Svetnik mu odgovori: „Zaupam svojemu Zveličarju Jezusu Kristusu, kateri mi bo milostno dodelil, kar zahtevaš.“ — „Poslušaj“, reče sedaj krivoverec, „tri dni ne bom dal ničesar jesti svojemu me z g u; potlej pa mu bom vpričo zbranega ljudstva

ponudil najboljše klaje. Takrat pridi tudi ti sem s telesom Gospodovim, kakor to imenuješ, in če bo živinče pustilo ponujano klajo, pa molilo zakrament, tedaj se udam in sprejmem katoliško vero.“ Sv. Anton je zadovoljen tako.

Tretji dan se zbere na mestnem trgu velika množica; sv. Anton pride z nekaterimi gorečimi katoličani, Guidalda pa spremljajo krivoverci, ki vèdejo s seboj lačnega mezga. Nato gre svetnik v bližnjo cerkev, da opravi sveto mašo; po maši se vrne s presv. Rešnjim Telesom, ki ga spremlja in moli obilica pobožnih katolikov. Sedaj privedejo mezga in mu dajo klaje; svetnik pa se približa, vzdigne kvišku presv. Zakrament in nagovori lačno živinče tako-le: „Po vsemogočnosti in v imenu našega Stvarnika, ki ga tukaj-le držim v rokah, ti zapovem, da takoj pridi in skaži njemu, ki te je vstvaril, čast, katera se mu spodobi, da bodo ti-le krivoverni ljudje jasno izprevideli, da so vse stvari poslušne Stvarniku, kateri na mašnikovo povelje pride na oltar.“ In glej! mezeg takoj popusti ponujeno klajo, poklekne in prikloni glavo pred najsvetejšim Zakramentom. Katoliki glasno razodevajo svoje veselje; krivoverci pa se osramočeni pozgubijo. Guidald je izpolnil svojo obljubo; povrnil se je z vso družino v sveto katoliško cerkev. Pozneje je pozidal cerkvico v čast sv. Petru, in njegovi vnuki so postavili še jedno in nad vrati v kamen uklesan spomin te čudežne dogodbe.

Oh barčica.

Oh barčica, oh barčica Sred morja, sred valov, Kot lahna plava ptičica Od zemlje, od bregov.	Saj morda lahna barčica Razbije se ob čer, In če iskali, našli ga Ne bodejo nikjer.
Na njej pa mlad mornar sloni In nemo gleda val, Ta val, ki lahno nese ga Od dragih rodnih tal.	Pa bodejo jokali se In bodo plakali, A sina iz morja globin Nikdar pričakali . . .
Od rodne zemlje v tujo, kam? Oh, kam ponese ga? Ne ve, ne zna, li spet kedaj Do njih prinese ga.	Pa morda ne razbije se In se povrne spet . . . A to bo že, a to bo že Čez dolgo vrsto let.

A, ko bo gledal cvetno plan,
Pač točil bo solze,
Saj sred valov, saj sred voda
Zamrje mu srce!

Boleslav.

